

เพทุบาย

บทที่ 35

ฉัตรแก้วหลับด้วยความอ่อนเพลียในห้องพักที่บ้านของเสกสิทธิ์ นายแพทย์ถูกเรียกตัวมาให้การรักษาพยาบาล กลุ่มผู้คนเผชิญหน้ากันอย่างเคร่งเครียดที่บริเวณชั้นล่าง หลายคนแต่งเครื่องแบบ ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ ถือวิทยุติดต่องที่ส่งเสียงอยู่ตลอดเวลา บริเวณลานหน้าบ้านเต็มไปด้วยคนงานในไร่ รถตำรวจหลายคันจอดเรียงราย

“บุษไม่รู้จะไรมากไปกว่านี้แล้วละ” สีหน้าของบุษราคัมหดหูเหินเดเล็กน้อย “น้องแก้วบอกว่าอัฐางค์ขับรถตามมาจากกรุงเทพฯ มีเด็กลูกคนงานมาตาม แล้วน้องแก้วก็หายออกไป

“เด็กคนไหนมาตาม คุณพอจะจำได้ไหมครับ”

“บุษไม่เห็นเด็ก บุษอยู่ข้างในบ้าน” เสียงพูดสั้นอย่างขวยเสีย

“เราหาตัวเด็กคนนั้นไม่พบ พวกเขาคงกลัวเลยไม่มีใครยอมพูด”

เสียงเข้มของนายตำรวจทำให้คนอื่นๆ ได้แต่มองหน้ากัน เขาหันไปหาชายหนุ่มซึ่งผ่านการตอบคำถามมาแล้วหลายครั้ง

“คุณปองพลไปอยู่ในที่เกิดเหตุได้ยังไงนะครับ”

“ผมออกไปวิ่ง” ชายหนุ่มอธิบายซ้ำอย่างอดทน “พบคนในไร่ก็หยุดพูดคุยซักถามเพราะผมก็มีไร่อยู่ที่เชียงใหม่เหมือนกัน ผมเห็นรถไหลลงไปในน้ำ ผมไม่รู้ว่าเป็นรถของใคร ไม่รู้ว่าคุณแก้วอยู่ในรถเสียด้วยซ้ำ เห็นแต่ว่ามันกำลังจะจม”

“นับว่าคุณเป็นคนที่มีความตั้งใจดีมาก แม้ไม่รู้ว่าเป็นใครก็ยังพยายามช่วยเหลืออย่างเต็มที่” น้ำเสียงที่พูดทำให้ทุกคนต้องมองอย่างแปลกใจ สีหน้าคนถามแสดงความครางแคลงสงสัย “ว่าแต่ว่าก่อนหน้านั้น คุณคุยกับใครบ้าง คุณพอจะชี้ตัวได้ไหม มันเป็นความจำเป็นที่ผมจะต้องสอบถามคำคนพวกนั้นด้วย”

ชายหนุ่มพยักหน้าขมขื่น “ผมจะพยายามครับ”

“ผมเรียกคนงานมารวมกันที่นี่แล้ว” เสกสิทธิ์พูดอย่างเคร่งเครียด นึกโกรธฉัตรแก้วครามครัน ไม่ใช่เรื่องดีเลยที่มามีเรื่องเจ็บเรื่องตายในไร่ของเขา หนุ่มใหญ่คนตั้งทนายทมหาเศรษฐี ต้องย่ำแล้วย่ำอีกกับบรรดาเจ้าหน้าที่ตำรวจถึงความต้องการที่จะปิดข่าวไม่ให้รู้ไปถึงสื่อมวลชน เขาเลือกที่จะตามหมอมารักษาหญิงสาวที่บ้านแทนที่จะพาไปโรงพยาบาล เขาเกรงว่าจะมีรูปลงหนังสือพิมพ์จนเอิกเกริก

หากปล่อยให้เขามีข่าวแพร่ออกไป ในอนาคตไม่ว่าเขาและคนในครอบครัวจะทำอะไร เรื่องนี้ก็คงจะเป็นจุดสำคัญให้ฝ่ายตรงข้ามจับมาเป็นข้อโจมตี ผู้มีอำนาจทางการเมืองที่เขาคลุกคลีด้วยอาจพากันแทงหนายที่เขาไม่เรื่องร้ายติดตัว

“คุณจะขัดข้องไหม ถ้าผมขอเชิญไปให้ปากคำที่โรงพัก มันเป็นขั้นตอนที่จะต้องปฏิบัติ” เจ้าหน้าที่ตำรวจถาม

ชายหนุ่มสั่นหน้า “ไม่ขัดข้องครับ”

เสกสิทธิ์ขัดเสียงเข้ม “จำเป็นด้วยหรือครับสารวัตร สอบปากคำกันให้จบที่นี่เลยไม่ได้หรือ... ไม่ว่าสารวัตรต้องการอะไร ผมยินดีให้ความร่วมมือด้วยเสมอ ขอเพียงอย่าให้เรื่องอื้อฉาวก็พอ ประวัติของผมจะพลอยมัวหมองไปด้วย ครอบครัวผมใกล้ซิดนักการเมืองใหญ่ๆ หลายท่าน ผมเองยังคิดจะเล่นการเมืองอีกด้วย...”

เจ้าหน้าที่ตำรวจแยมริมฝีปากในอาการสุภาพนอบน้อม “ผมทำตามที่จำเป็นที่สุดอยู่แล้วครับ คุณเสกสิทธิ์ไม่ต้องเป็นห่วง ผมจะสรุปคดีนี้ให้เรียบร้อยแล้วก็เร็วที่สุด”

กลุ่มเจ้าหน้าที่ตำรวจทยอยกันกลับไป แม้จะต้องตามไปให้ปากคำที่โรงพัก ปองพลก็อดไม่ได้ที่จะแหวะดูคนที่กำลังนอนหลับด้วยฤทธิ์กล่อมของยา ใบหน้าที่หลับปริ้มดูคล้ายกับสาวน้อยที่ไม่รู้จักด้านที่เลวร้ายของใคร ผมยาวกระจายเต็มหมอน ผิวหน้าอ่อนละเอียดย เส้นคิ้วได้รูปทาบอยู่เหนือเปลือกตากว้าง ขนตาหนาจมุกไม่โต่งนัก ปลายอนเซดียนยันนีสัยดื้อดึงแสงอนและอ่อนไหวที่บางครั้งก็ช่างไร้เหตุผล

“ยังสนใจอะไรอยู่อีกหรือป่อง” เสียงถามซุ่มซ่องดิ่งให้ร่างสูงที่โน้มใกล้ลงไปชะงัก หันมาพบชายหญิงที่เพิ่งเข้าประตูมา ดวงตาคู่สวยคมดุดันวาววามจับจ้องทำให้ เขาวางสีหน้าไม่สนิท

เสียงซซซยับน่อยอย่างอ่อนใจ “ยายแก้วหาเรื่องใส่ตัวจนได้ ดินะที่ป่องไปช่วยไว้ทัน ไม่อย่างนั้นป่านนี้ก็ตามอัฐางค์ไปอีกคนแล้ว”

“ภูมิใจไหมป่อง ที่ได้กลายเป็นฮีโร่”

สองชายมองหน้ากันพูด “ถ้าไม่ได้ป่องช่วยไว้ แก้วก็คง

ตายไปแล้ว” ชัชชัยพูดขำๆ

รสรินยิ้มหยัน “ใช่ซิคะ รสถึงบอกว่าป๊องกลายเป็นฮีโร่ไปแล้ว ยังไงล่ะ ขนาดยังไม่มีเรื่องนี้ ฉัตรแก้วก็เกิดทูนป๊องยิ่งกว่าใคร อยู่แล้ว นี่รอให้ลุกขึ้นมาก่อนเถอะ ทำป๊องต้องไม่ได้ติดดินแน่ๆ น้องสาวพีชชคงจะเซดซูวีรบุรุษในดวงใจจนไม่เป็นอันทำอะไรเทียวละ”

“แล้วดีหรือเปล่านั้น หรือว่ารสอยากให้แก้วหน้าบึ้งหน้าตั้ง หันหลังให้ป๊องอย่างไม่มีเหตุผล อย่างที่เคยทำ”

“ไม่ใช่เขาไม่มีเหตุผลหรอกค่ะ พีชช เหตุผลนะมีแน่ๆ...”

น้ำเสียงเธอหยามหยันบอกนัย “แต่เขาไม่ได้ตั้งใจก็เลยทำองงไม่เข้าเรื่อง”

ปองพลรีบหันมาพูดกับชัชชัยว่า “คุณแก้วถลอกปอกเปิก แล้วก็เจ็บที่ศีรษะ ไม่รู้ว่าจะโดนอะไรมาอะ พีชช”

ชัชชัยสำรวจอีกฝ่าย “จริงด้วยซิ แล้วตรงหัวนี้ก็บวมปูดเลย คงจะกระแทกอะไรแรงมาก ประเดี๋ยวพอดีนพีจะถามให้รู้เรื่อง

“ผมต้องไปโรงพักก่อนนะครับ แต่ว่า..พอเธอนั้นขึ้นมาก็คงจะกระทบกระเทือนใจมากเรื่องอัชฎางค์...” สีหน้าเขาวิตกกังวล

“พีจะคอยดูเอง นายไม่ต้องเป็นห่วง” ชัชชัยตบไหล่ของชายของภรรยา “ขอบใจนายจริงๆ”

ประกายตาอ่อนขริมประสานกลับมา นานมาแล้วที่ชัชชัย เข้าใจความรู้สึกของชายหนุ่มที่เป็นประหนึ่งน้องชายที่มีต่อน้องสาวต่างสายเลือดของเขาเป็นอย่างดี.....

ฉัตรแก้วลืมตาตื่นขึ้นในตอนบ่ายจัด สิ่งแรกที่เห็นคือดวงตาของบุษราคัมที่จ้องมองราวกับเป็นฉากต่อเนื่องจากฝันร้ายที่เกาะกินหัวใจ... เธอหลับตาอย่างงุนงงก่อนจะลืมตาขึ้นใหม่ บุษราคัม ผุดลุกขึ้นนั่ง สีหน้าที่เห็นครั้งนี้กลับอ่อนโยน เอื้ออาทรห่วงใย เป็นอย่างยิ่ง

“ตื่นแล้วหรือคะ น้องแก้วนอนหลับสนิทไปนานเชียว”

หญิงสาวยื่นกายลุกขึ้นนั่ง คลำศีรษะบ่อย

“โอ๊ย เจ็บจังเลยคะ”

“โดนอะไรเข้าคะ”

“รถล้มคะ คงโดนอะไรเข้าสักอย่าง..... อู๊ย ทำไมแก้วนึกไม่ออกเลยว่าเกิดอะไรขึ้น.....”

“ถ้าอย่างนั้นก็อย่าคิดมากเลยคะ ว่าแต่น้องแก้วหิวหรือเปล่า พี่บุษจะไปหาอะไรมาให้ทานนะคะ”

เธอพยักหน้า “หิวคะ ขอขอบคุณค่ะพี่บุษ”

อีกครู่ใหญ่ห้องที่เธออาศัยนอนก็เต็มไปด้วยคนที่รอฟังข่าว

“เกิดอะไรขึ้นหรือแก้ว เล่าให้ฟังหน่อยได้ไหม”

หญิงสาวกำลังกระทบกระเทือนใจจากความทรงจำที่ค่อยๆ หวนกลับคืนมาในช่วงที่ถูกทิ้งไว้ตามลำพังจึงร้องไห้

“อัชชัรบรถตามมาคะ แต่ว่าเขาไม่กล้ามาที่นี่เลยให้เด็กมาตาม แก้วขี่จักรยานไป... รถล้ม... มารู้สึกตัวอีกทีก็อยู่ในน้ำแล้ว”

เสกสิทธิ์สีหน้าเครียดพูดอย่างขุ่นข้อง

“นายอัชชเกิดคลุ้มคลั่งอะไรขึ้นมาถึงกับทำบ้าๆ อย่างนั้น”

“แก้วไม่รู้ค่ะ แก้วตั้งใจจะไปพูดกับเขาดีๆ แต่ว่ายังไม่ทันได้พูดกันสักคำด้วยซ้ำ...” เธอเช็ดน้ำตาบ่อย

ชัชชัยพึมพำว่า “นี่มันเกิดอะไรกันขึ้นกันแน่ ทำไมอัชฎางค์ถึงขับรถพาแก้วลงน้ำไปได้”

“อัชฎางค์คงจะหึงแล้วคิดสั้น หรือไม่อย่างนั้นก็กลัวความจน ขับรถออกไปนอกทางแล้วพลัดตกลงไป เขาอาจจะเมามากหรือว่า หัวกระแทกหมดสติถึงได้ไม่รู้สึกรู้สึกละ” เสกสิทธิ์สรุปรายๆ

ฉัตรแก้วรำพันด้วยน้ำตา “ไม่น่าเป็นแบบนี้เลย แล้วแก้วจะบอกพี่อัชชกับคุณพ่อคุณแม่ของอัชชยังไงดี พวกเขาต้องโกรธต้องเกลียดแก้วแน่ๆ”

“นี่ไม่ใช่ความผิดของแก้วสักหน่อย อัชฎางค์ต่างหากที่ผิด เกือบจะเอาชีวิตแก้วไปด้วยอีกคนหนึ่งแล้ว” ชัชชัยพูดขำๆ

“แก้วไม่น่ารอดมาเลย ตายๆ ไปด้วยกันก็ดีกว่า” เธอพูดอย่างเสียใจเป็นที่สุด

คนอื่นๆ หนึ่งเงียบ ปลอ่ยให้เธอร้องไห้

คนที่มาปรากฏกายในยามบ่ายจัดทำให้เธอยิ้มออกเป็นครั้งแรก จำได้ว่าสีหน้าของเขาทั้งโล่งใจปิติยินดีที่เธอหายใจและลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง เขาเป็นคนที่ช่วยชีวิตเธอ.....

“พีป๊อง หายไปไหนมาคะ”

“ผมไปให้ปากคำกับตำรวจ” ชายหนุ่มจ้องมองเธอไม่วางตา ไม่กี่ชั่วโมงก่อน เขาเกือบจะเสียเธอไปแล้ว “คุณแก้วสบายดีหรือยัง”

“ดีขึ้นแล้วค่ะ แต่ว่าปวดหัวและปวดไปหมดทั้งตัวเลย”

“พอกลับกรุงเทพฯ แล้วให้ผมพาไปหาหมออีกทีดีไหม”

“ยังงี้ก็ได้ค่ะ แต่ว่าแก้วต้องไปพบพ่อแม่อีซ...” พุดแล้ว
น้ำเสียงเธอก็ขาดหาย น้ำตาลลอลตา

“คุณแก้วไม่ต้องไปหรอก ผมกับพี่ซซจะไปเอง”

“แก้วไม่น่าก่อบัญหาขึ้นมาเลย” เธอสะอื้นออกมาอย่างสุดกลั้น

“อย่าโทษตัวเองสิครับ”

อ้อมแขนแข็งแรงโอบปลอบ และเธอก็ซบหน้าลงร้องไห้กับอก
กว้างราวเด็กหลงทางที่พบที่พึ่งพิงที่ไว้วางใจ ชายหนุ่มต้องถอนใจ
ครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยความอาวรณ์ก่อนจะจับให้ใบหน้าใสๆ ถอยห่าง

หญิงสาวคิดว่าเขากลัวว่าคนอื่นๆ จะเข้ามาเห็น โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งรสริน เขาคงไยดีผู้หญิงคนนั้นมากกว่าเธอ

เธอคอดกอย่างยอมรับ พนมมือไหว้

“ขอบคุณที่ช่วยแก้วไว้”

“ผมต้องทำอย่างนั้นอยู่แล้ว....”

“ถ้าเป็นคนอื่น พี่ป๋องก็จะทำแบบเดียวกันหรือคะ” เสียง
ถามครางแคลงใจ

ชายหนุ่มมองลึกลงในดวงตา ขยับจะพุด หากแล้วก็หยุดไว้

ทางชีวิตของเธอและเขา จะอย่างไรก็วนมาบรรจบกันไม่ได้...

“ไม่... ไม่ว่าจะเป็นอย่างใครงี้ก็ตาม....”

สีหน้าเจื่อนจางผิดหวังทำให้เขาเจ็บแปลบ

“ถึงอย่างไรแก้วก็ขอบคุณ ต้องถือว่าพี่ป๋องมีบุญคุณยิ่งใหญ่
ทดแทนยังงี้ก็คงไม่จบ”

“อย่าพุดเรื่องนี้เลย คุณแก้วอยากจะนอนพักต่อหรือว่าลงไป
หาอะไรทานข้างล่างดี”

หญิงสาวถามว่า “คนอื่นๆ ละคะ”

“อยู่กันเกือบครบทุกคน”

“รสรินรออยู่ใช่ไหม”

คำตอบทำให้เธอแปลกใจ “พี่ซซบอกว่ารสรินนั่งรถออกไป
กับคุณเสกครู่ใหญ่แล้ว”

“อ้าว เขาไปไหนกันคะ”

“ไปชมวิวกะมัง” เสียงซริมกลับเงี้ยวหัวเราะเคียดซริม

“ทำไมพี่ป๋องปล่อยให้รสรินไป...” ท่าทีของรสรินและเสกสิทธ์
ทำให้เธอต้องนึกหาคำพุด “...ไปสนิทสนมกับคุณเสกอย่างนั้น”

“เราต่างก็โตๆ กันแล้ว คุณแก้วคิดว่าพี่ควบคุมรสรินได้หรือ”

“พี่ป๋องไม่ทำเองต่างหาก”

“ถูกแล้ว พี่เลือกที่จะไม่ทำ”

เธอถามซื่อๆ ว่า “พี่ป๋องกลัวว่าถ้าคุณเสกแต่งงานกับแก้ว
เขาจะทำให้แก้วเปลี่ยนใจไม่โอนมรดกของคุณพ่อคืนให้พี่ซซใช่ไหมคะ”

สีหน้าอีกฝ่ายเคร่งซริม

“คุณแก้วยังเชื่ออย่างนั้นอยู่หรือ”

ดวงตาดำขลับตมอมงพื้น เสียงพุดอ่อน “ไม่ว่าจะจริงหรือไม่
แก้วก็ไม่โกรธหรอกค่ะ แต่แก้วไม่อยากให้พี่ป๋องเสียใจถ้ารสริน
เกินเลยกับคุณเสกไปจริงๆ”

“แก้ว...” มือแข็งแรงรวบมืออ่อนบางขึ้นมากำไว้ “ความเสียใจ
เป็นเรื่องธรรมดาของมนุษย์ คุณแก้วไม่ต้องเป็นห่วงหรือว่าพี่จะรู้สึก
ยังงี้ เป็นห่วงตัวเอง ดูแลตัวเองให้ดีที่สุดเถอะ ไม่ว่าคุณแก้วจะ
แต่งงานกับใคร ขอเพียงมีความสุขและปลอดภัย พี่ก็พอใจที่สุดแล้ว”

“แก้วอยากจะรู้ว่า...” เธอไม่กล้ามองอีกฝ่ายเต็มตา เสียงพุด
ขาดๆ หายๆ “...ว่าพี่ป๋องรักรสรินมากแค่ไหน ตั้งใจจะแต่งงาน
กับเขาจริงๆ หรือเปล่า พี่ป๋องจะให้โอกาสคนอื่นที่จริงจังกับพี่ป๋องบ้าง
ไหม...”

ชายหนุ่มเข้าใจดีว่าหญิงสาวนี่อะไรอยู่ในใจ

“การแต่งงานต้องมีรากฐานอยู่บนความเหมาะสม... มันถึงจะ
มั่นคงยืนยาว...”

“แต่ว่ายังไงคือความเหมาะสมละคะ อะไรจะเป็นเครื่องตัดสิน”

“ทุกอย่าง”

“แก้วไม่สนใจเรื่องพวกนั้น”

“แต่ว่าพี่สนใจ... ยิ่งรักมากก็ยิ่งจะต้องสนใจมาก

ในความไม่เหมาะสม พี่เลือกที่จะเก็บความรักไว้ให้ยืนนาน
ดีกว่าจะทำให้มันสูญสลายไปเพราะความตื้อตึงตันทุ้ง....

.....พี่อยากเห็นดอกแก้วเจริญงอกงามในปราสาทราชวัง
ประดับในแจกันหยกเนื้อดี ไม่ใช่ริมรั้วสังกะสี”

อีกฝ่ายได้แต่ส่ายหน้า น้ำตาลลอลตา.....